

Amat-Piniella reneix

LITERATURA. El Kursaal va ser l'escenari encarregat d'acollir un espectacle dels representants de la cultura manresana per recollir fons i dedicar una escultura al fins fa un temps l'escriptor mÃ©s important i mÃ©s oblidat de la ciutat, **Joaquim Amat-Piniella**. La ciutat, ahir, es va reconciliar amb la seva figura.

Manel Camp va ser l'encarregat d'encetar, ahir al vespre, l'espectacle **Amics d'Amat**, artistes en suport de la campanya Amat-Piniella al Casino, a la Sala Gran del teatre Kursaal de Manresa.

Alex Belza

El cèlebre pianista Manel Camp. Foto:

L'acte, organitzat per Omnim Bages, de dues hores de durada, va ser organitzat per a la recaptació de fons per a la instal·lació d'un **conjunt escultòric** que ha de presidir la terrassa del Casino de Manresa, i va comptar amb la presència d'una quinzena de grups i formacions artístiques bagenques que van acompanyar la figura d'Amat-Piniella (l'actor **David Ribera**) durant el transcurs d'un programa dividit en diverses seccions i basat en l'eix biogràfic de l'autor sota el guió i la coordinació de Carles Claret. Els artistes que hi van col·laborar foren, per ordre d'aparició, Manel Camp, Mireia Pintó i Vladislav Bronevetsky, les actrius Àngels Torrens i Montse Mas, Odd Trio, Santi Arisa, Lúpulus Ensembla, l'Escola de Dansa Julieta Soler, el Quartet Altimira, Abrília, l'Esbart Manresà de Dansaires, Avel·lina, Bob & El Lladre i els Esclat Gospel Singers.

Malenconia vs humor

Amb un títol que pica l'ullet a l'obra lul·liana inclosa a posteriori com a llibre cinquè del *Blaquerna*, (Llibre d'Amic e Amat), s'alternà el discurs i la narració autobiogràfica de l'autor de **K.L. Reich** amb les col·laboracions musicals. Si bé en la música hi dominà el to menor, malenconiós, el text tenia un caire ben diferent, si més no el del mateix Amat. "Us preguntareu què hi faig, aquí a baix, si hauria de ser allà a dalt", deia al començament. És inevitable, doncs, sense llevar-ne el dramatisme, interpretar la representació en clau d'humor, en darrer terme.

Les actrius Àngels Torrens i Montse Mas van llegir articles d'Amat. Foto: **Alex Belza**

Amb aquest caràcter fragmentari, l'obra es bastí, com ja hem dit, amb un seguit de **retalls de realitat** que intentaren difondre la figura de Joaquim Amat-Piniella, natural de Manresa, ciutat que fou la segona de l'Estat espanyol a proclamar la República, tal com destacà el mateix Amat. I es tocaren diverses tecles, d'entre les quals cal destacar l'Amat cronista, representat mitjançant la lectura d'un recull d'articles periodístics al diari manresà del temps de la República

El Dia; el vessant polític, que el va dur a Mauthausen a causa de les seves idees d'esquerres lligades amb la seva condició d'intel·lectual i vinculades a **ERC** i, naturalment, la figura literària.

Un valuós patrimoni fotogràfic

També es va fer referència a personatges que tingueren una influència decisiva en l'autor, com els seus pares, dels quals se'n va precisar, potser amb un pretext massa feble, la melomania de la seva mare per a fer notar que l'autor va ser qui va portar el jazz a Manresa; o la figura de Maria, la dona de la seva vida. Cal, sobretot, però, fer èmfasi i valorar molt positivament el recull de testimoniatge fotogràfic que es va passar durant la representació, sens dubte valuósíssim i que

forma part del patrimoni de la ciutat.

Retrat del pianista David Martell, que va acompanyar al piano la lectura d'articles d'Amat. Foto: Alex Belza

Detall del pianista David Martell durant l'espectacle Foto: Alex Belza

La **música i el text**, tot i estar aparentment distribuïts de manera independent en l'escenari, casaren (ho vam veure en el moment en què una de les actrius s'acostà i somrigué a l'interpret i diposità la tassa que duia a les mans damunt del piano, cautelosament). Tots dos representants - actors i músics- tingueren consciència de la connexió mútua (fins i tot el mateix Amat baixà de l'escenari per saludar el públic) i es posaren al servei de l'art d'Amat mitjançant la pràctica del propi. Els dos móns, doncs, **s'harmonitzaren**, i aconseguiren un espectacle final de Música i Lletres, que pot gaudir d'una bona valoració general.

La companyia de dansa Julieta Soler va fer estremir l'audiència amb els seus moviments elegants. Foto: Alex Belza

?No hi ha com estar assegut moltes hores al dia i tenir gent per davant a qui mirar?", escrivia Amat-Piniella a **El casino dels senyors** (1956). Ara és temps de revertir els papers. Si fa quatre dies -i encara ara, ja que les representacions s'han anat allargant atesa l'acollida del públic- podíem veure **Maragall** encarnat per l'actor Jep Barceló explicant-nos detalls de la seva vida i obra tot passejant-se pel mateix menjador de la seva casa de Sant Gervasi, ahir vam veure n'Amat en un espai més ampli però també situat al seu lloc d'origen.

Una revalorització necessària

Amat ha de renéixer més enllà dels focus del teatre, ho ha de fer en una doble dimensió: també cultural. Perquè ara és el públic, el que mira. És el públic l'ens que ha de ser curiós. Ja va escriure **Montserrat Roig** que Amat-Piniella va ?suportar la derrota de la seva generació": una de les derrotes del temps actuals és la situació de la llengua catalana i l'ús que se'n fa. És cabdal que es produeixi una revalorització d'autors com Joaquim Amat-Piniella en la literatura catalana. Perquè n'estem farts, de derrotes.

Les ballarines es van moure com cignes sobre l'escenari. Foto: Alex Belza

Les de la Julieta Soler van ballar la banda sonora de 'La llista de Schindler'. Foto: Alex Belza